

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 14806/16
15.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Сукновић Бојација, председника већа, Наде Балешевић и Јелене Искић, чланова већа, уз учешће судског саветника Данијеле Марјановић Чолаковић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Анкица Мишков, адвокат из Сомбора, Мите Поповића 4/1, поднетој ради поништаја решења ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА СОЦИЈАЛНУ ПОЛИТИКУ, ДЕМОГРАФИЈУ И РАВНОПРАВНОСТ ПОЛОВА, Нови Сад, број 129-580-286/2016-02 од 01.09.2016. године, у правној ствари признавања права на новчана примања за време незапослености, на нејавној седници већа одржаној дана 15.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за друштвене делатности Општинске управе општине Кула, број: 04-586-8/2016 од 13.06.2016. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца, ратног војног инвалида VII групе са 50% инвалидитета за признавање права на месечно новчано примање за време незапослености.

Тужбом, поднетом Управном суду 24.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи, да је до 17.01.2011. године био корисник права на месечно новчано примање за време незапослености по решењу број 04-586-22-5/2006 од 22.06.2006. године и да му је то право укинато решењем број 04-586-119/2015 од 31.08.2015. године, јер је био уписан као члан привредног субјекта Б.Б.

Из ..., са уделом од 25% , а касније са 5% капитала друштва. Указује, да је члан овог друштва био 5 година, да није остварио добит, да је све време био на евиденцији незапослених, да је свака три месеца достављао доказ о незапослености и да није био обвезник пореза и доприноса. Имајући у виду да је био корисник права на месечно новчано примање за време незапослености, сматра, да органи управе погрешно тумаче да му се на основу Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапослености ратних војних инвалида од 5. до 10. групе из оружаних акција после 17.08.1990. године, ово право не може признати. Налази, да испуњава све услове из члана 1. Уредбе ("Службени гласник РС" број 42/06) јер није засновао радни однос, нити основао предузеће, већ је приступио као члан привредном друштву. Наглашава, да није дошло до промене његовог радног статуса, а да је у законском року за промену статусних стања иступио из привредног друштва у ком није остварио добит. Сматра да се првостепено решење заснива на строгом формализму, да законске одредбе треба тумачити у суштинском смислу и имати у виду да тужилац није себи обезбедио материјалну егзистенцију придруживањем привредном друштву, нити је засновао радни однос из којег би могао остварити правну заштиту својих радних права и права на зараду. Предлаже да суд оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из стању у спису и образложења оспореног решења произлази да је тужилац ратни војни инвалид VII групе и да му је на основу Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапослености ратних војних инвалида од 5. до 10. групе из оружаних акција после 17.08.1990. године ("Службени гласник РС" број 42/06), решењем Општинске управе Кула број 04-586-22-5/2006 од 22.06.2006. године било признато право на месечно новчано примање за време незапослености, почев од 01.04.2006. године па надаље док буде испуњавао законом прописане услове. Тужиоцу је право на месечно новчано примање за време незапослености престало правноснажним решењем број 04-586-119/2015 од 31.08.2015. године, јер је приступио чланству у привредном друштву, дана 27.01.2016. године тужилац је поднео захтев да му се ово право поново призна. Првостепени орган је решењем од 13.06.2016. године, одбио захтев тужиоца, налазећи да не постоји основ да се тужиоцу призна право на месечно новчано примање. Тужени орган је жалбу тужиоца одбио, са образложењем да тужилац не испуњава услове за поновно признавање права на месечно примање за време незапослености, јер је био оснивач привредног друштва, па му је из тог разлога право трајно престало и не може га поново стећи.

Одредбом члана 1. Уредбе о праву на месечно новчано примање за време незапослености ратних војних инвалида од V до X групе из оружаних акција после 17.08.1990. године ("Службени гласник РС", бр. 37/94...35/06), прописано је да ратни војни инвалиди од V до X групе из оружаних акција после 17.08.1990. године, који су остварили право на месечно новчано примање за време незапослености по Уредби о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године ("Службени гласник РС", бр. 37/94...35/06), имају право на месечно новчано примање за време незапослености у износу од 12.668,00 динара почев од исплате за април 2006. године.

Према члану 2. Уредбе, право на месечно новчано примање за време незапослености остварује се под условима, на начин и по поступку прописаном чланом 51. став 1. и 2. Закона основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца.

Одредбом члана 51. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ" број 24/98...25/00 и "Службени гласник РС" број 101/05, 111/09) прописано је да право на накнаду за време незапослености може остварити ратни војни инвалид од I до IV групе коме је то својство признато по основу оштећења организма задобијеног под околностима из члана 2. став 1. тач. 1. и 5. и став 2. овог закона, као и у ратном заробљеништву у вези са тим околностима, под условом да није у радном односу, да нема приход од друге делатности и да је пријављен организацији надлежној за послове запошљавања, има право на накнаду за време незапослености. Према ставу 2. наведеног члана право на накнаду из става 1. овог члана трајно престаје даном заснивања радног односа или оснивања приватног предузећа, радње или друге организације, као и у случају одбијања запослења обезбеђеног посредством организације надлежне за послове запошљавања.

По оцени суда, тужени орган је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом одредбе члана 51. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да тужилац не испуњава услове за поновно признавање права на месечно новчано примање за време незапослености, односно да му је ово право трајно престало, на основу решења АПР БД 3741/2011 од 17.01.2011. године, које се налази у списима, утврђено да је тужилац био оснивач привредног субјекта Б.Б. Из ..., па супротни наводи тужбе нису основани.

Наводи тужбе да појам заснивања радног односа, треба тумачити у смислу остваривања зараде, да су органи управе при одлучивању морали узети у обзир да тужилац није остварио добит као члан привредног друштва и да је из њега иступио, нису основани, јер из цитиране одредбе члана 51. став 2. Закона произлази да је за престанак права на новчано примање за време незапослености довољно да је тужилац засновао радни однос или основао приватно предузећа, радњу или другу организацију, без обзира да ли је остваривао зараду и да ли је и даље члан привредног друштва или је из њега иступио.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја на законитост оспореног решења. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, који би могао да буде од утицаја на одлуку у овој управној ствари.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.04.2019. године, III-7 У. 14806/16

Записничар
Данијела Марјановић Чолаковић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ